

tendes fetes com les de l'orient. Rodones, no lluïen, feia maltempada. Eren fetes amb para-caigudes. – Mira són dels nostres!- Si haguéssim gosat ens haurien allotjat. Però els aviadors eren oficials. Deixem-ho córrer!

Caus a l'arena, i dies de “xirimiri”. S'hi ve a patir. Com en els toros, “*jaquí se viene a sufrir!*”

Imatges reals...

On són les fotografies que se'ns han gravat a la ment? Censura?, poca oportunitat? Potser. Pot ser. Pot ésser!

Tal vegada la censura no s'hagi de censurar...!

Vaig enterrar la samarreta pelfada plena de polls. Es van ofegar? No vaig tornar a trobar la samarreta, Se'n va anar!!! Solidaritat. Els polls són lliures! Envegem els polls!

...sempre hi ha gent llesta! Oi?

On són les fotografies de les bombes d'aigua? Censura? El cens de morts era crescut. Diarrees. Se'ls enduien en lliteres cada matí. Trueba i jo els comptàvem. Només vèiem endur-se'n els de la nostra zona. Quants?, no ho recordo. Han quedat eters desconeguts. Fins més endavant no foren arxiu. Érem espanyols. C'est tout! “No podíem precisar si eren morts o malalts”.

No crec de cap manera com diuen, relats d'algunes publicacions que els exiliats entressin els seus morts a la sorra!

No és veritat. Tot lo més alguna esporàdica venjança!

Vull acabar parlant de fotos que haurien d'haver-se fet, i si s'han fet s'haurien d'haver reproduït. No per tal de censurar, o vilipendiar. No; mostrar la realitat. He vist alguna, alguna?, una! i, no sé on. Es veia una colla de gent d'esquena defecant vora mar. Les ganes de defecar eren vanes. Mancava matèria, i les ganes eren enganyadores, repetides, ineficaces i vergonyants. I aquí sí, que dic; merda per als francesos en referència directa als qui no

solucionaren ràpidament aquesta anomalia. “La merda de la muntanya no fa pudor”, la de la “mer” tampoc!... “*mais c'est emmerdant...*”.

Desitjo al meu amic que tingui una bona estada al país veí. El meu propòsit ha estat el d'acompanyar-lo mentalment en el seu viatge. Ell està informat de tot el que jo explico. No és res de nou. No hi ha res de nou.

Ni a l'est ni a l'oest.

La guerra, les guerres, són el caos i el desordre, la por i la maldat, la venjança i la desesperació.

I no hi ha mai, ni vençuts ni vencedors. No les guanya ningú.

Salut!

Joaquim Marín i Caballol

Al meu amic Romà Macàrio i Abellà
Barcelona, març – abril de 2011

Participants en la visita al Museu de l'Exili, a la Jonquera.

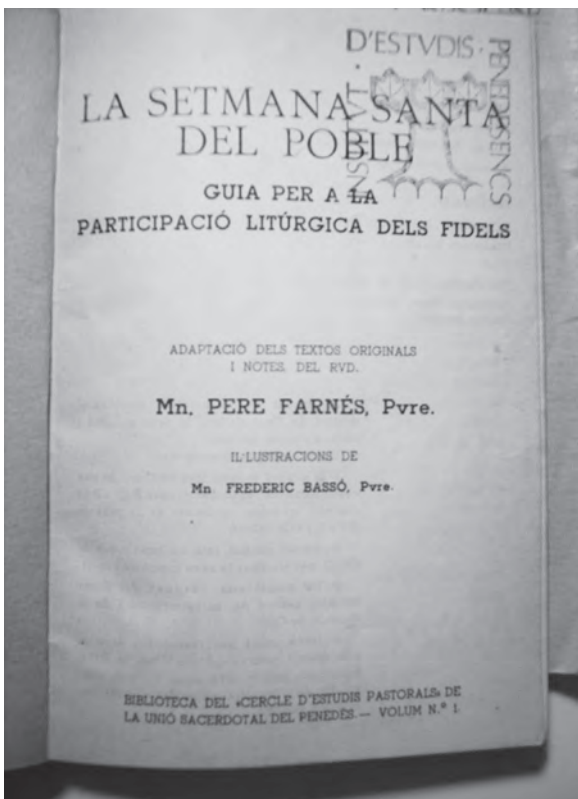
Joan Solé Bordes

EL CERCLE D'ESTUDIS PASTORALS DE LA UNIÓ SACERDOTAL DEL PENEDÈS

Fa més d'una dècada va arribar a la biblioteca de l'IEP un llibret de 76 pàgines amb el títol “la Setmana Santa del Poble. Guia per a la participació litúrgica dels fidels”. Es tractava d'una adaptació dels textos originals i notes del Rvd. Mn. Pere Farnès, Pvre, amb il·lustracions de Mn. Frederic Bassó. Pvre. El més curiós, però era que l'edició, en llengua catalana, portava com a

referència d'edició de l'editorial Ars amb un Nihil Obstat del 7 de març de 1956 i imprimatur del bisbe Modrego, però constava com a primer volum de la Biblioteca del "Cercle d'Estudis Pastoral de la Unió Sacerdotal del Penedès.

La sorpresa era pel fet que en d'aquesta entitat o cercle en desconexíem qualsevol mena de referència. A petició de Xavier Virella, llavors responsable de la biblioteca de l'IEP, van consultar el tema al vilafranquí Ramon Senabre, bon coneixedor dels temes de la història eclesiàstica contemporània al Penedès i ha estat ell qui ens ha fornint de les poques dades sobre el tema després de consultar-ho amb Mn. Joan Batlles i Mn. Josep M. Totosaus, labor que li volem agrair. En definitiva la Unió Sacerdotal del Penedès volia ser com una petita federació del clergat del Penedès entre els anys 1952 i 1954. La va promocionar Mn. Tous, rector del Vendrell, però es pot considerar una iniciativa gairebé nonata i no va tenir més importància.

Portada de l'edició.

Pel que fa a l'edició, el llibret volia ajudar a seguir –com s'indica a les paraules introductòries– d'una manera ben intel·ligent i ben planera les cerimònies de la Setmana Santa, una guia per facilitar la participació activa en la litúrgia realitzant-hi el paper que li correspon, amb aquesta finalitat els diversos textos llatins porten la seva corresponent versió catalana. L'edició s'inicia amb la Dominica II de Passió o de Rams i inclou els textos, lectures i cants de la celebració eucarística. Continua amb la Missa de Dijous Sant o del Sant Sopar i el rentat de peus i despullament dels altars. Inclou també l'ordinari de la missa, l'acte litúrgic de Divendres Sant, així com la solemne Vetlla Pasqual.

E. C. Ricart

LA FESTA MAJOR DE VILAFRANCA DEL 1927 VISTA PER UN VILANOVÍ¹

El 30 a Vilafranca per veure la imponent entrada de la processó de sant Fèlix. Aquest meravellós espectacle és el plat fort de la festa major i la festa major de Vilafranca deu ser la millor de totes les que fan a Catalunya. La plaça de la basilica molt abans de l'hora d'entrar la processó ja està plena. Quan entra el Drac a fer-se camí lliure amb la seva paraula de foc l'immensa plaça està atapeïda. Hi deu fer cap mig Penedès. Segueix al monstre l'elegant àguila, orgull merescudíssim dels vilafranquins. Després els gegants, revingudest però simpàtics. Amb tot això tres torres de xiquets de Valls, de quatre, una enfront del portal de la basilica i les altres a banda i banda (El drac no para de renegar. La colla de diables van aixamplant el camí qua ha obert el drac. Segueixen als diables de Vilafranca els altres diables veïns,

¹ Dels seus carnets de notes Kodak. Kodak 1927. (Arxiu Biblioteca Museu Balaguer. Vilanova i la Geltrú). El títol és del transcriptor.